

Arrest

nr. 180 275 van 30 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 3 oktober 2016 vanuit Istanbul met vlucht TK1943 zonder enig document aan de Belgische grens is aangekomen, diende op 3 oktober 2016 een asielaanvraag in. Een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats werd hem ter kennis gebracht.

Op 7 oktober 2016 werd verzoeker ondervraagd waarbij hem uitdrukkelijk wordt gevraagd of hij nog iets wenst toe te voegen aan zijn asielrelaas. Verzoeker stelde van niet. Op 10 oktober 2016 werd de tussenkomst van verzoekers advocaat geregistreerd.

Verzoeker werd op 13 oktober 2016 van 9u30 tot 16u10 gehoord in het transitcentrum Caricole door een medewerker van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Perzisch machtig is. Zijn advocaat, meester Chihaoui, woonde het CGVS-interview bij van 9u30 tot 14u20. Bij aanvang van het

CGVS-interview werd verzoeker onder meer gewezen op de confidentialiteit en het belang van de waarheid. Op het einde werd verzoeker gevraagd of hij nog iets heeft toe te voegen aan zijn asielaanvraag en hij gaf het volgende antwoord: *“Ik wil u eerst bedanken voor uw tijd en de moeite om naar mij te luisteren. De huidige regering in Iran bestaat uit moordenaars. Ik wil dat de tweede reza shah naar Iran terugkeert en dat de vrijheid en democratie hersteld worden. Als ik naar Iran wordt teruggestuurd zal ik gefolterd en vermoord worden.”*

Op 19 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde in beroep de weigering van de asielaanvraag bij arrest nr. 177 390 van 7 november 2016.

1.2. Op 10 november 2016 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op dezelfde dag werd een beslissing tot binnenkomstweigering met terugnijving – asielaanvraag en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Een terugnijving gepland op dezelfde dag werd geannuleerd.

Verzoeker werd door een medewerker van het Commissariaat-generaal gehoord op 18 november 2016 van 9u30 tot 12u02 in het transitcentrum Caricole, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Zijn advocaat, meester Chihaoui, was hierbij aanwezig. Ook hier kreeg verzoeker op het einde van het CGVS-interview de gelegenheid om elementen toe te voegen.

Op 23 november 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Raad verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest nr. 179 143 van 9 december 2016. Het arrest motiveert over de gegrondheid van het beroep als volgt:

“2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert voormeld artikel en wijst op de nieuwe elementen die hij in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag heeft bijgebracht. Hij is de mening toegedaan dat uit de twee convocaties van de rechtbank in Iran blijkt dat hij in Iran vervolgd wordt wegens zijn deelname aan politieke manifestaties evenals het verspreiden van politieke pamfletten. Het gegeven dat het “in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te verkrijgen” doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de inhoud van de door hem neergelegde convocaties nu deze vaststelling niet automatisch betekent dat deze convocaties vervalsingen zijn. Verzoeker besluit dat aldus kan worden aangenomen dat deze convocaties een nieuw element vormen dat de kans dat hij in aanmerking komt voor vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming, aanzienlijk vergroot nu ze duidelijk aangeven dat hij in Iran redelijkerwijze vervolgd zal worden wegens zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 27 b) van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Verzoeker citeert uit voormelde artikels en wijst er op dat artikel 27 b) van voormeld koninklijk besluit stelt dat iedere asielaanvraag op individuele wijze beoordeeld dient te worden waardoor de verwerende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar het gegeven dat veel valse documenten makkelijk te verkrijgen zijn in Iran. Voorts geeft verzoeker aan dat door artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU de vereiste deugdelijkheid van het onderzoek ernstig in vraag moet worden gesteld nu niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met de door hem overgelegde documenten. De verwerende partij legde de twee convocaties immers simpelweg naast zich neer door te oordelen dat het “in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te verkrijgen”.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende fotokopieën: de shenasnamehs van zijn ouders en de twee convocaties van de rechtbank in Iran.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk zijn beweerdde problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn monarchistische overtuiging.

In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker nam de commissaris-generaal op 19 oktober 2016 een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan zijn beweerdde problemen in verband met zijn monarchistische geen geloof kon gehecht worden en omdat hij slechts over een bescheiden politiek profiel beschikte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing in zijn arrest nr. 177 390 van 7 november 2016 en oordeelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn engagement voor een monarchistische partij en de beweerdde problemen die eruit zouden voortvloeien.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.2.3. Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van de shenasnamehs van zijn ouders en twee convocaties van een rechtbank in Iran.

2.2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.5. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte nieuwe elementen niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven. Integendeel, zijn geloofwaardigheid komt bij zijn tweede asielaanvraag nog verder op de helling te staan:

“ (...) Uit uw verklaringen bij uw eerste en tweede asielaanvraag blijkt immers dat u sinds 2 mei 2016 tot oktober 2016, i.e. gedurende vijf maanden, in Spanje verbleef zonder er een asielaanvraag in te dienen. Uw rechtvaardiging, met name dat uw smokkelaar u afraadde om een asielaanvraag in Spanje in te dienen omdat Iraanse asielzoekers er geassocieerd worden met drugshandelaars en omdat ze onmiddellijk gerepatriëerd worden (CGVS 2e AA, p. 7-8), kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg beschouwd worden, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat Spanje een gelijkaardige asielprocedure heeft als deze in België en dat een niet onbelangrijk deel van de Iraanse asielzoekers in Spanje asiel krijgt. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u geen asiel aanvroeg in Spanje, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade kan worden gebracht.

Daarnaast slopen er in uw opeenvolgende verklaringen enkele ernstige tegenstrijdigheden. Daar waar u bij uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk aangaf dat u behalve het verdelen van pamfletjes geen andere politieke activiteiten ontwikkeld had (CGVS 1e AA, p. 20), beweerde u bij uw tweede asielaanvraag plots dat u van 1388 tot 1393 samen met de monarchist Ham (...) aan verschillende manifestaties had deelgenomen. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u bij uw eerste asielaanvraag wel degelijk over uw deelname aan manifestaties had gesproken. U vermoedde dan ook een tolkprobleem (CGVS 2e AA, p. 2-4; p. 9). Dat er een tolkprobleem zou zijn opgedoken, is echter hoogst onwaarschijnlijk, aangezien uw advocaat, die beide gehoren bijwoonde, erkende dat er geen tolkprobleem was (CGVS 2e AA, p. 12). Overigens is het hoogst opvallend dat u tot 1393 deelnam aan manifestaties in Teheran voor de vrijlating van politieke gevangenen, maar dat u geen enkele politieke gevangene wiens vrijlating u bepleitte bij naam kende (CGVS 2e AA, p. 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u geen informatie had betreffende de huiszoekingen die sinds uw problemen van 17 april 2016 bij u thuis plaatsgevonden zouden hebben. U wist hoogstens dat er regelmatig huiszoekingen waren en dat er toen documenten in beslag werden genomen (CGVS 1e AA, p. 9-10). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u plotsklaps dat er sinds 17 april 2016 vijf huiszoekingen plaatsvonden en u kon zelfs preciseren wanneer (i.e. op 18 april, 27 april, 10 mei, 11 juni en 28 september). U voegde hieraan toe dat u deze data al wist tijdens uw gehoor afgelegd op 13 oktober 2016 in het kader van uw eerste asielaanvraag; u vermoedde wederom een tolkprobleem (CGVS 2e AA, p. 3). Hierboven is al gebleken dat u het tolkprobleem niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw advocaat insinueerde nog verontrustende geheugenproblemen (CGVS 2e AA, p. 12). Ondanks zijn engagement om uw eventuele (psycho-)medische problemen aan de hand van medische documenten aan te tonen (CGVS 2e AA, p. 12), heeft hij dergelijke geheugenproblemen vooralsnog niet aangetoond. Voorgaande tegenstrijdigheden tasten bijgevolg bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke activiteiten in Iran in ernstige mate aan.

Verder had u betreffende uw juridische problemen ten gevolge van uw politieke activiteiten bijzonder weinig adequate informatie. Zo wist u zelfs niet eens van welke rechtbank de convocaties die u bij uw tweede asielaanvraag neerlegde afkomstig waren en had u zich zelfs niet eens geïnformeerd bij uw contactpersonen in Iran of er al een vonnis bij verstek werd geveld (CGVS 2e AA, p. 12). Dat u niet over deze informatie beschikt, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien u nauwelijks informatie had over het verloop van de juridische procedure en hiernaar zelfs niet had geïnformeerd, wordt de geloofwaardigheid van deze door u beweerde juridische procedure tegen u weerom fundamenteel ondergraven.

Betreffende de kopie van de twee convocaties die u neerlegde kan hieraan nog toegevoegd worden dat, zelfs al zou u er nog in slagen om het originele exemplaar neer te leggen, documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier, zoals zowel bij uw eerste als bij uw tweede asielaanvraag is gebleken, niet het geval is. Overigens blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te verkrijgen. Het gaat hier zowel om valse documenten als om 'echte' documenten die men op een frauduleuze manier verkrijgt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er bij uw tweede asielaanvraag nog steeds geen enkel geloof aan de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw monarchistische activiteiten gehecht kan worden.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde inbeslagname van uw identiteitsdocumenten en andere documenten in het kader van een (of meerdere) door de Iraanse autoriteiten uitgevoerde huiszoeking(en). Deze bevinding doet dan ook sterk vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten bewust achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie staat die geenszins in overeenstemming te brengen is met de door u geschetste asielmotieven. Dat u wel de shenasnamehs van uw ouders kon neerleggen, waarin uw identiteit wordt vermeld, doet aan deze vaststelling niet de minste afbreuk.

Tot slot heeft u uw recent verblijf in Iran, i.e. uw verblijf aldaar tussen 2000 en 2016, geenszins aannemelijk gemaakt. Aangezien u beweerde dat de foto's die uw recent verblijf in Iran zouden kunnen staven tijdens een (of meerdere) huiszoekingen in beslag werden genomen (CGVS 2e AA, p. 10) en er, zoals aangehaald, aan deze huiszoeking(en) geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u geen enkel bewijs ter staving van uw recente verblijf in Iran (i.e. tussen 2000 en 2016) kon neerleggen. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat er van een verblijf in een bepaald land van meer dan tien jaar geen enkel tastbaar bewijs (zoals facturen, betalingen van belastingen, foto's, medische attesten, etc.) zou zijn en dat uw verblijf in Iran, zoals u beweerde, de afgelopen vijftien jaar totaal onopgemerkt zou zijn voorbijgegaan. U kreeg nog enkele dagen de tijd om na het gehoor stukken ter staving van uw recent verblijf in Iran neer te leggen (CGVS 2e AA, p. 10; p. 12). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog geen documenten ter staving van uw recent verblijf heeft neergelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans slaagde u er sinds uw gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag wél in om de shenasnamehs van uw ouders over te maken. Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het gebruik van de mellikaart (nationale kaart) al ongeveer vijftien jaar in Iran verplicht is en dat elke Iraanse staatsburger over een dergelijke kaart beschikt. Dat u geen mellikaart zou aangevraagd hebben om te vermijden dat de autoriteiten u zouden kunnen herkennen, zoals u beweerde (CGVS 2e AA, p. 6), houdt geen steek. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over andere identiteitsdocumenten, zoals een shenasnameh, een legerdienstkaart en een rijbewijs, beschikte, aan de hand waarvan u in alle redelijkheid eveneens herkend en/of geïdentificeerd zou kunnen worden. Tot slot is het hoogst opvallend dat, hoewel u de Iraanse kalender kan gebruiken, u deze kalender geenszins actief kon gebruiken. Tijdens uw gehoren in het kader van uw eerste en uw tweede asielaanvraag blijkt immers dat u gemakkelijker met de Europese (of Gregoriaanse) kalender dan met de Iraanse kalender overweg kan (CGVS 1e AA; CGVS 2e AA). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u uw recente herkomst uit Iran niet aannemelijk heeft gemaakt. (...)"

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft nu hij zich louter beperkt tot het volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Zo gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 177 390 van 7 november

2016 en uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Zo wist hij niet eens van welke rechtbank de convocaties die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft bijgebracht, afkomstig waren en had hij zich zelfs niet eens geïnformeerd bij zijn contactpersonen in Iran of er al een vonnis bij verstek werd geveld (gehoor 18 november 2016, 12). Tevens slopen er in zijn opeenvolgende verklaringen ernstige tegenstrijdigheden aangaande zijn politieke activiteiten en de huiszoekingen die bij hem thuis zouden hebben plaatsgevonden. De Raad benadrukt dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te verkrijgen (adm. doss., stuk 7, document 3 Antwoorddocument IR2013-00w), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde convocaties.

De bewering van verzoeker dat verwerende partij de twee convocaties simpelweg naast zich neerlegt door te oordelen dat het "in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te verkrijgen", kan gelet op de verscheidene (andere) omstandig gemotiveerde motieven, moeilijk ernstig genomen worden. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

1.3. Op 14 december 2016 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op dezelfde dag werd een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

Op 21 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, waartegen verzoeker geen beroep heeft ingediend, is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Op 3 oktober 2016 vroeg u voor het eerst in België asiel aan. U verklaarde monarchistische opvattingen te hebben en daarom samen met twee metgezellen monarchistische pamfletjes te verspreiden. Tijdens het

verspreiden ervan liep het in april 2016 mis. Eén van uw kompanen werd opgepakt en u slaagde erin te ontkomen. De dag erop werd er bij u thuis – u was toen afwezig – een huiszoeking verricht waarbij uw shenasnameh (geboortebokje), uw rijbewijs, uw afzwaaikaart van de legerdienst, enkele foto's en boeken in beslag genomen. Hierop besloot u Iran te verlaten. Sinds uw vertrek voerden de autoriteiten verschillende huiszoekingen uit in uw ouderlijke woning. In het kader van uw eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 19 oktober 2016 een weigeringsbeslissing voornamelijk omdat er aan uw beweerde problemen in verband met uw monarchistische overtuiging slechts weinig geloof gehecht kon worden en omdat u slechts over een bescheiden politiek profiel beschikte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 7 november 2016 bij arrest dat er geen geloof aan uw problemen ten gevolge van uw engagement voor een monarchistische partij gehecht kon worden. Op 10 november 2016 vroeg u een tweede keer asiel aan. U herhaalde integraal de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag geschetste asielmotieven en voegde hieraan toe dat u via een kennis die in contact stond met uw familie twee (door u bij uw tweede asielaanvraag neergelegde) convocaties in handen had gekregen, waaruit bleek dat u ten gevolge van uw politieke activiteiten in Iran, i.e. uw deelname aan verschillende manifestaties tussen 1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 2009-2010 in de Gregoriaanse kalender) en 1393 (2014-2015) en het verspreiden van pamfletjes, vervolgd werd. Uw tweede asielaanvraag werd op 23 november 2016 door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen, omdat er nog steeds geen enkel geloof aan de door u aangehaalde asielmotieven kon gehecht worden waardoor er evenmin geloof gehecht kon worden aan de door u geschetste redenen waarom u uw identiteitsdocumenten niet kon neerleggen en omdat u bij uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk had gemaakt de jaren voor uw beweerde vertrek uit Iran in Iran verbleven te hebben. Op 9 december 2016 werd uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 14 december 2016 vroeg u een derde keer asiel aan. U beweerde uit schaamte bij uw vorige asielaanvragen niet gezegd te hebben dat u homo bent. Uw geaardheid hield u tot op heden altijd geheim, maar na de door de Belgische asielinstanties genomen opeenvolgende weigeringsbeslissingen inzake uw asielaanvragen en na een gesprek met een Iraanse homo die u toevertrouwde dat homo's door de Belgische overheid worden geholpen, heeft u besloten dat u uw geaardheid niet langer wil verbergen en dat u als homo door het leven wenst te gaan. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat homo's er ter dood worden veroordeeld. In het kader van uw derde asielaanvraag legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan genomen worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging.

Er dient beklemtoond te worden dat uw eerste twee asielaanvragen door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er aan uw beweerde politieke activiteiten in Iran geen enkel geloof kon worden gehecht. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam om dezelfde reden telkens een weigeringsbeslissing. U bracht in het kader van uw derde asielaanvraag geen elementen aan die deze eerdere beoordelingen door de Belgische asielinstanties kunnen wijzigen, integendeel. Bij uw derde asielaanvraag beweert u weliswaar plotsklaps homo te zijn. Hieraan kan echter niet het minste geloof worden gehecht. Noch bij uw eerste, noch bij uw tweede asielaanvraag vermeldde u uw beweerde geaardheid immers als asielmotief. Nochtans diende u uw tweede asielaanvraag in vlak voor een geplande repatriëringsvlucht naar Turkije op 10 november 2016. Pas nadat uw eerste twee asielaanvragen door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden afgewezen, riep u uw geaardheid als asielmotief in. Dat u ervoor opteerde om bij uw eerste twee asielaanvragen totaal ongeloofwaardige asielmotieven in plaats van uw bij uw derde asielaanvraag beweerde geaardheid in te roepen, zelfs wanneer u zich bewust werd van de reële mogelijkheid van een repatriëring door de Belgische autoriteiten, is, gelet op het grote risico dat homo's in Iran lopen, zo ongeloofwaardig dat er aan deze beweerde geaardheid geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er, gezien er geen verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is, geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.”

1.4. Op 23 december 2016, om 11u30, werd verzoeker ingelicht over zijn geplande verwijdering op 26 december 2016. Hij diende op 23 december 2016, om 13u40, een vierde asielaanvraag in. Op dezelfde dag werd een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

Op 23 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 23 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/12/2016
Overdracht CGVS: 23/12/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Op 3 oktober 2016 vroeg u voor het eerst in België asiel aan. U verklaarde monarchistische opvattingen te hebben en daarom samen met twee metgezellen monarchistische pamfletjes te verspreiden. Tijdens het verspreiden ervan liep het in april 2016 mis. Eén van uw kompanen werd opgepakt en u slaagde erin te

ontkomen. De dag erop werd er bij u thuis – u was toen afwezig – een huiszoeking verricht waarbij uw shenasnameh (geboortebokje), uw rijbewijs, uw afzwaarkaart van de legerdienst, enkele foto's en boeken in beslag genomen. Hierop besloot u Iran te verlaten. Sinds uw vertrek voerden de autoriteiten verschillende huiszoekingen uit in uw ouderlijke woning. In het kader van uw eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 19 oktober 2016 een weigeringsbeslissing, voornamelijk omdat er aan uw beweerde problemen in verband met uw monarchistische overtuiging slechts weinig geloof gehecht kon worden en omdat u slechts over een bescheiden politiek profiel beschikte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 7 november 2016 bij arrest dat er geen geloof aan uw problemen ten gevolge van uw engagement voor een monarchistische partij gehecht kon worden. Op 10 november 2016 vroeg u een tweede keer asiel aan. U herhaalde integraal de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag geschetste asielmotieven en voegde hieraan toe dat u via een kennis die in contact stond met uw familie twee (door u bij uw tweede asielaanvraag neergelegde) convocaties in handen had gekregen, waaruit bleek dat u ten gevolge van uw politieke activiteiten in Iran, i.e. uw deelname aan verschillende manifestaties tussen 1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 2009-2010 in de Gregoriaanse kalender) en 1393 (2014-2015) en het verspreiden van pamfletjes, vervolgd werd. Uw tweede asielaanvraag werd op 23 november 2016 door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen, omdat er nog steeds geen enkel geloof aan de door u aangehaalde asielmotieven kon gehecht worden waardoor er evenmin geloof gehecht kon worden aan de door u geschetste redenen waarom u uw identiteitsdocumenten niet kon neerleggen en omdat u bij uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk had gemaakt de jaren voor uw beweerde vertrek uit Iran in Iran verbleven te hebben. Op 9 december 2016 werd uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 14 december 2016 vroeg u een derde keer asiel aan. U beweerde uit schaamte bij uw vorige asielaanvragen niet gezegd te hebben dat u homo bent. Uw geaardheid hield u tot op heden altijd geheim, maar na de door de Belgische asielinstanties genomen opeenvolgende weigeringsbeslissingen inzake uw asielaanvragen en na een gesprek met een Iraanse homo die u toevertrouwde dat homo's door de Belgische overheid worden geholpen, heeft u besloten dat u uw geaardheid niet langer wil verbergen en dat u als homo door het leven wenst te gaan. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat homo's er ter dood worden veroordeeld. In het kader van uw derde asielaanvraag legde u geen documenten neer. Op 21 december 2016 weigerde het Commissariaat-generaal uw derde asielaanvraag in overweging te nemen. Er werd immers niet het minste geloof gehecht aan de door u beweerde geaardheid. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 23 december 2016 diende u een vierde asielaanvraag in. U herhaalde dat u homo bent, dat u geen normaal leven kan leiden in Iran en dat u vreest er geëxecuteerd te worden. U herhaalde dat u uw geaardheid aanvankelijk verzweeg uit angst en schaamte omdat homoseksualiteit wereldwijd veroordeeld wordt. Pas nadat u met enkele mensen gesproken had, besepte u dat er in België daaromtrent geen risico bestaat, besliste u alsnog om uw geaardheid kenbaar te maken. Ter begeleiding van deze aanvraag legde uw advocaat een verzoekschrift neer waarin hij vraagt te onderzoeken in welke mate de 'laattijdige openbaring' van uw geaardheid een gevolg heeft op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bij dit verzoekschrift voegde uw advocaat een rapport van de International Gay and Lesbian Human Rights Commission d.d. 4 november 2011; een artikel van Amnesty International d.d. 2 augustus 2016, en een rapport van de UK Home Office van september 2016. Deze drie stukken beschrijven de mensenrechtenschendingen van homoseksuelen in Iran.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet vastgesteld worden dat u uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw derde asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient erop gewezen te worden dat uw vorige asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde geaardheid. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U bracht in het kader van uw vierde asielaanvraag geen elementen aan die voorgaande appreciatie kunnen doen wijzigen. Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van

onderhavige vierde asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in uw derde asielaanvraag hebt uiteengezet, namelijk dat u homo bent en daarom vreest geëxecuteerd te worden bij terugkeer naar Iran. Ook uw advocaat verwijst in zijn verzoekschrift enkel naar dit motief. De rapporten die uw advocaat neerlegt over mensenrechtenschendingen van homoseksuelen in Iran zijn dan ook niet relevant, aangezien er nog steeds geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er, gezien er geen verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is, geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.”

2. De rechtspleging

De Commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen en verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10.890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11.839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan. In een eerste middel acht verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden en in een tweede middel artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Wat het eerste middel betreft, geeft verzoeker een theoretische toelichting over de artikelen 2 en 3 van het EVRM, de toepassing van artikel 3, de bewijslast van de artikelen 2 en 3 en over een deugdelijk en diepgaand onderzoek in het geval van een uitwijzing van een asielzoeker. Daarna meent hij te kunnen aantonen dat hij in zijn herkomstland een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, zijnde folteringen, alsook een aantasting van zijn recht op leven zoals bedoeld in artikel 2 van het EVRM.

Hij verwijst naar (i) de Iraanse strafwet (artikelen 108-113) die voorziet in de doodstraf voor seksuele relaties tussen personen van het mannelijke geslacht, (ii) het rapport van *International Gay and Lesbian Human Rights Commission* (verzoekschrift, stuk 2) en (iii) de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift waar uit verschillende bronnen blijkt dat het regime er niet voor terugdeinst tevens minderjarige homoseksuele personen op te hangen.

Bovendien blijkt uit een passage van het rapport van *International Gay and Lesbian Human Rights Commission* (verzoekschrift, stuk 2) dat de kans reëel is dat verzoeker wordt onderworpen aan folteringen, mochten er niet voldoende bewijzen zijn vergaard.

Verzoeker meent dat de aantasting van zijn recht op zijn leven, dan wel de aantasting van zijn fysieke integriteit, voldoende is aangetoond indien zijn homoseksuele geaardheid komt vast te staan. Het pijnpunt is dat de Commissaris-generaal geen enkele onderzoeksdaad heeft gesteld naar de beweerde homoseksuele geaardheid van verzoeker. Het gegeven dat verzoeker dit laattijdig heeft te kennen gegeven, doet geen afbreuk aan de verplichting om een deugdelijk onderzoek te voeren naar het asielrelaas, des te meer nu op basis van de Iraanse strafwetgeving homoseksualiteit bestraft wordt met de doodstraf, meer bepaald ophanging.

Dat verzoeker zich nooit heeft mogen uiten als homoseksueel, dit op straffe van ophanging, is ontegensprekelijk een belangrijke oorzaak die verzoeker ertoe heeft gedwongen zijn geaardheid te verbergen en zijn persoonlijkheid te onderdrukken. Hoewel mag worden verondersteld dat de asielzoeker bij aankomst onmiddellijk de oorzaken van de vlucht uit zijn herkomstland dient mee te delen, is het van uiterst belang dat een onderzoek wordt gevoerd naar de beweerde homoseksualiteit en dat tevens wordt nagegaan in welke mate deze "laattijdige openbaring" een gevolg heeft op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien kan verzoeker deze laattijdige openbaarmaking verklaren en rechtvaardigen vanuit zijn leefwereld.

Het gebrek aan onderzoek naar dit nieuw element heeft tot gevolg dat de verwijdering strijdig is met artikel 3 van het EVRM aangezien op de Commissaris-generaal de verplichting rust om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren naar de grieven zoals bedoeld onder artikel 2 en 3 van het EVRM. Het gegeven dat verzoeker verklaarde homoseksueel geaard te zijn, is voldoende om in het licht van de bestaande rapporten over de algemene mensenrechtensituatie in Iran, een verdedigbare grief te ontwikkelen op basis van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

De laattijdige openbaarmaking is een element dat de geloofwaardigheid in het gedrang kan brengen, maar dit volstaat geenszins om te verzaken aan enig onderzoek naar de beweerde homoseksuele

geaardheid, *a fortiori* wanneer vaststaat dat verzoeker afkomstig is uit een land dat deze kwetsbare groep op systematische wijze ophangt.

Wat het tweede middel betreft, geeft verzoeker eerst een theoretische toelichting over artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Daarna meent hij te kunnen aantonen dat hij nieuwe elementen heeft kunnen aanvoeren waarbij hij in wezen de toelichting bij het eerste middel herhaalt.

Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker het rapport van *"International Gay and Lesbian Human Rights Commission (IGLHRC) en Iranian Queer Organisation (IRQO)"* van november 2011 (stuk 2), een artikel *"Iran: Hanging of teenager shows authorities' brazen disregard for international law"* gepubliceerd door Amnesty International van 2 augustus 2016 (stuk 3) en een rapport van UK Home Office, Country Information and Guidance *"Iran: sexual orientation and gender identity"*, van september 2016 (stuk 4).

3.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen op zich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, dient een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende asielaanvraag al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

3.4. Met betrekking tot verzoekers vermeende ontdekking van zijn homoseksualiteit in het gesloten centrum, merkt de Raad op dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals *in casu* het geval is, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees

voor vervolging omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn en omdat het opportunistische karakter van deze ontdekking voor eenieder duidelijk is.

Bijgevolg wordt met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de asielaanvraag beoordeeld. Verzoekers geloofwaardigheid werd immers reeds ondermijnd in de vorige beslissingen over zijn asielrelaas, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid, reisdocumenten, reisweg en de redenen waarom hij een asielaanvraag indient.

Verzoeker staaft in het verzoekschrift zijn verklaringen niet dat hij op 5 december 2016 in het gesloten centrum in contact is gekomen met een andere Iraanse jonge homoseksuele man. Deze ontmoeting was volgens verzoeker nochtans noodzakelijk voor zijn uiting als homoseksueel, maar hierover wordt geen enkele verdere toelichting of verklaring bijgebracht. Evenmin brengt verzoeker van de sociaal assistent van het gesloten centrum enige verklaring bij, terwijl verzoeker aangeeft dat ook deze hem overtuigde om zijn homoseksuele geaardheid kenbaar te maken. Verzoeker houdt vol dat hij zijn homoseksuele geaardheid voor zijn komst naar België altijd heeft verdrongen en dat zijn uiting als homoseksueel bijgevolg een moeilijk gebeuren is. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn in het gesloten centrum, moet echter in het bijzonder aandacht worden besteed aan het feit dat verzoeker thans zijn vierde asielaanvraag heeft ingediend sinds hem op 3 oktober 2016 aan de grens de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd. Er moet ook in het bijzonder rekening worden gehouden met de beoordeling van de eerste twee asielaanvragen waarbij verzoeker telkens uitgebreid de kans heeft gekregen, in aanwezigheid van een tolk en zijn raadsman, bij de Commissaris-generaal en bij de Raad in beroep, om alle relevante elementen voor zijn verzoek tot internationale bescherming voor te leggen. Tijdens het CGVS-interview in het kader van de eerste asielaanvraag blijkt dat verzoeker overigens werd gevraagd of hij was gehuwd, waarbij hij antwoordde dat hij wist dat als hij ooit problemen kreeg met de regering zij niet alleen naar hem zouden komen maar ook naar zijn familie. Daarom heeft hij er nooit aan gedacht te huwen of kinderen te hebben (Asielaanvraag 1, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7). Hij heeft ook nagelaten om zijn ontdekking te melden op de terechtzitting op 7 december 2016 waarbij het beroep inzake de weigering tot inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag werd behandeld. Verzoeker blijft thans volhouden dat hij vreest voor zijn leven omwille van zijn beweerde geaardheid, maar ging niet in beroep tegen de eerdere weigeringsbeslissing die werd genomen door de Commissaris-generaal in het kader van de derde asielaanvraag.

Verzoeker brengt in het kader van zijn vierde asielaanvraag geen elementen aan die de appreciatie dat verzoekers verklaringen volstrekt ongeloofwaardig zijn op dit punt, kunnen doen wijzigen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Verzoeker beperkte zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in zijn derde asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij homo is en daarom vreest geëxecuteerd te worden bij een terugkeer naar Iran. Ook verzoekers advocaat verwees in zijn brief enkel naar dit motief. De rapporten die werden bijgebracht over mensenrechtenschendingen van homoseksuelen in Iran zijn dan ook niet relevant, aangezien er nog steeds geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP